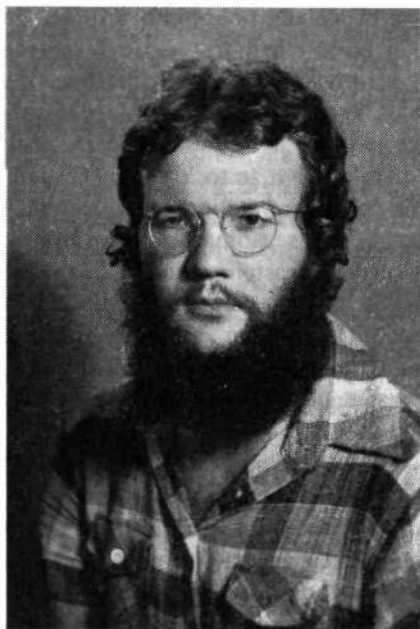

udarja po gnilobi in razkroju. Ona — stara aktivistka, Svobodašinja izpred vojne, telovadka in pevka živi zdaj le še med rekviziti — odlikovanji, priznanji, fotografijami, ki vise po stenah. Pa se vendarle še ni otresla vsega tistega . . . kaj je neki bilo, se je spraševala zdaj, na stara leta, kaj je vendar bilo vse to na koncu koncev, prav na dnu? Po vseh kotih ji leže časopisi in knjige, iz katerih bi rada izsrkala to zadnjo misel, kar se ji včasih celo posreči. Človek je bil to. Človeško občestvo. Učeno pravijo temu humanizem. Pravzaprav je vse v tem — socializem in lepota in resnica in ves smisel . . . Če tega ni . . .

Zato sem telefonirala na milico. In odzvalo se je. Zato človek ne sme odnehati. Dokler živi, mora vztrajati in upati na odziv. Če si take sorte. Sicer je bolje, da se končaš. Tale zadeva z Logarjem, tako neznatna stvar, pravzaprav nepomembna. Pa vendarle. Saj s tem ni nič rešeno. Slamica na skodelici dobrega, medtem ko se druga skodelica vési pod težo zla vse niže. Pa je le treba polagati na prvo skodelico, pa čeprav samo slamice. Tako vsaj ne ugasne upanje. Saj ni, saj ne more biti ves svet samo tale prekleti, zaguljeni blok.

Pesmi

Zlatko
Zajc

MIROVANJE Iz drobnega razbitega izvira
kapljajo modri kosmi svetlobe
na robovih puhasti in spogledljivi.

Skrit za skalo iz sebe pisano
vrednost je izbrana
tistemu na lepi poti.

Izvir lepote na poti vre iz njega
pisano cvetje bolečine v lasih
senca podplatov ostaja za njim.

Oko izprano in bleščéče
opozori daljni spomin
obstane noga.

DESET Solza pod veko mrtvaka
TEPENK je seme črnega cveta
na robu svetlobe in harmonije.

Tanka bela igla se zdrobi
in se naloži na lastna ramena
hoče teči po veliki cesti.

V veži lepo hladni in plesnivi
sedi posušena starka
z eno samo veliko rdečo zenico hudobije.

Plehnati lajež psa
se je zadril v mrtvo ptico
pozno zimsko popoldne.

Smrt je gumijasta lutka,
ki jo pretebam z ukrivljeno palico
po neskončni upepeljeni dolini.

Ena črna kobilica dirja
skozi tunel rumenih bilk
v trhlem ksilofonu žive mehki pajki.

Odjuga teme polzi med razbitimi vekami
na polju kvadratastih kamnov
drgetajoče šepetanje vsega od včasih.

Bela oskrunjenka nemo drsi
 črna ploskev zrcalna
 gomazivci globoko pikajo s piki hrbteničnega ledu.

Neslišno huškanje tigrastih kožuščkov
 vretje krvoločne krvi
 daleč v vrat se zasadijo zobje.

Rdeča mrena je lučka
 veka zastor neopisljiv
 nerazkrita skrivnost edinih vrat.

VEČERNICA Po naglici v možganih mehka žalost
 gubanje užejanih podplatov
 pljuska dežja na lepljivo telo.

Brlog mehke žalosti je temna luknja
 in zrcalo je njen odmev.

Njen odhod je sekirica
 ki seka spanec na koščke.

LJUBEZENSKA Premišljevanje je množenje misli
 grmadenje velikega kupa preteklosti
 z eno željo:
 zleteti daleč naprej k tebi.

Vsi vonji v kito spleteni so pri izviru tvojem
 zlat krožnik se vzdiguje navzgor do očiščenja in izstrelitve
 do dolge ravne črte.

V tvojo posodo večnosti bi legel
 z izbrisanim spominom
 ostal na neskončni premici
 pred mano blesk enak kot za menoj.

DALEČ Majhne k tlom sklonjene hiške
v neznanem tujem mestu
mnogo razrušenih cerkva
v nebo štrlečih zidov.

Noge so težke
telo tuje
prostor z izdelanimi ljudmi
glava klone niže
kaj je pogum
zreti oh zreti v otroške oči

Dolg šepet
in šepetajoča usta na kraju dolgega ustnika.

OPAZOVAVEC Na sopotju šepetov in noči
s plastično črko v naročju
na srebrnem ozadju
ste teptali
popljuvali z gnilo slino
zmerjaje premazali ozvezdja s pijanci
jaz skrivaj sedeč na sopotjih.

Natančno na koncu sveta
na črnem hrbtu noči
sedi bebast posušen starec
in množi naprej v neskončnost vonje.

Natančno na koncu neba
srce udarja osemindesetkrat na minuto
in moja roka v rjavem mraku
je srhljivo tuja.